Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi către cei împreună cu dânşii

(s.v. 27 septembrie / s.n. 10 octombrie)

Sfântul mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul 49 de Sfinţi mucenici († 304) (s.v. 27 septembrie / s.n. 10 octombrie):

https://www.academia.edu/44178356/Sf%C3%A2ntul_mucenic_Calistrat_%C5%9Fi_a_celor_%C3%AEmpreun%C4%83_cu_d%C3%A2nsul_49_de_Sfin%C5%A3i_mucenici_304_27_septembrie_

https://archive.org/details/sf.-calistrat

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-calistrat/250461885

***

Materiale despre Sfântul mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul 49 de Sfinţi mucenici:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Calistrat-(27-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Calistrat

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Calistrat

&&&

Troparul Sfinţilor mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi a celor împreună cu dânşii, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Cântare să înălţăm popoare, minunatului Dumnezeului nostru, cel ce a izbăvit din robie pe Israel, cântare de biruinţă cântându-I şi grăind: să cântăm Ţie Unuia, Stăpânului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Umblând neabătut pe calea muceniciei, te-ai făcut cale celor rătăciţi, ducându-i către dumnezeiasca odihnă, prea fericite. Pentru aceasta, cu credinţă te lăudăm pe tine, Sfinte Calistrat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărind ca o stea prea luminată, ai luminat Biserica lui Hristos cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, iar întunericul necunoştinţei l-ai gonit, mucenice şi ai surpat capiştile înşelăciunii.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vitejeşte suferind toată ispita pentru Hristos, mucenice Calistrat, moarte ai suferit. Pentru aceea te-ai mutat către odihna cea nemuritoare şi te veseleşti împreună cu cetele îngerilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Jăratec aprins de Focul Dumnezeiescului Duh, s-a arătat Sfinţitul Ghimnasie şi a ars materia înşelăciunii; iar acum cu minunile răcoreşte pe cei arşi de dogoreala patimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu, Preacurată, între femei mai presus de fire, ai purtat în pântece neispitită de bărbat, pe Unul din Treime. Pentru aceasta, te mărim pe tine şi pe Cel ce S-a născut din tine mai presus de toată pricina şi de cuvânt.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cu cuvântul...

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nejertfind nicidecum zeilor ciopliţi, te-ai adus jertfă lui Dumnezeu, cel ce S-a jertfit pentru noi, mucenice purtătorule de chinuri, Sfinte Calistrat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobit cu haină vopsită din sfinţite sângiurile tale, mucenice, stai înaintea Împăratului veacurilor, purtând cunună, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gol s-a arătat vrăjmaşul văzându-te pe tine şi pe cel ce s-a nevoit cu tine, îmbrăcaţi de sus cu dumnezeiască mărire; o, purtătorule de chinuri Sfinte Ghimnasie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fă rugăciuni neîncetate către Fiul tău, Fecioară, ca să ne mântuiască pe noi de primejdiile cele viitoare şi de iadul cel veşnic.

Irmosul: Cel ce ai întărit cu cuvântul cerurile şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un prea ales voievod al oştilor, mucenice, tăbărând împotriva celor ce te prigoneau, ai tras către dumnezeiasca Viaţă, pe cei ce de demult îi avea robiţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu râurile cuvintelor tale ai adăpat inimile şi le-ai povăţuit către apa cea de-a pururea vie, nevoitorule al Domnului, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un berbec se înjunghie cu toată osârdia, pururea pomenitul Sfânt Calistrat, având ca nişte miei jertfiţi înaintea lui pe ostaşii cei viteji.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucurându-se Sfântul Ghimnasie, ca o vie, cu cuvântul tău, mucenice, a rodit strugurele cel de mucenicie, din care curge vinul dreptei credinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Inima mea cea întinată de patimi spal-o, Fecioară şi mă fă desăvârşit locaş curat dumnezeieştilor străluciri.

Cântarea a 5-a

Irmos: Din noaptea necunoştinţei, marginile cunoştinţei de Dumnezeu strălucindule, luminează-mă cu dimineaţa iubirii Tale de oameni, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind, mucenice, după Hristos Dumnezeul nostru cu toată inima, te-ai întărit şi ai pierdut tăria vrăjmaşului cea fără de putere.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te căpetenie Oştirii celei dumnezeieşti, Sfinte Calistrat, te-ai numărat cu Oştile îngerilor, mucenice, veselindu-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind luminat de mărirea razelor celor mucenicеşti, Sfinte Ghimnasie, cu bucurie te-ai mutat acum către luminările îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Răsărit te-ai arătat Soarelui dreptăţii, Preacurată! Pe care roagă-L să mântuiască pe cei ce curat te slăvesc pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fălcile leilor celor nevăzuţi le-ai sfărâmat, înţelepte şi pe cei ce de demult erau mâncare vrăjmaşului, i-ai făcut fiii lui Dumnezeu şi părtaşi desfătării celei fără de materie, Sfinte mucenice Calistrat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Grăind cu cuviinţă dumnezeiescul cuvânt cel despre Dumnezeu, pe închinătorii la idoli cei ticăloşi i-ai făcut fii ai lui Dumnezeu, nevoindu-te împreună cu ei, prea lăudate mucenice Calistrat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plecându-vă grumajii voştri Domnului, mucenicilor, aţi primit junghiere şi v-aţi adus lui Dumnezeu jertfă deplin şi aţi luminat Biserica celor întâi născuţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sfinţeşte-mi cugetul şi-mi luminează inima, Sfântă Maică lui Dumnezeu şi mă izbăveşte de nevoile care m-au cuprins; ca să te măresc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă dintru adâncul răutăţilor. Căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Răni de multe feluri suferind şi vădit primind cununi de la Dumnezeu, fericiţilor, rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, cei ce săvârşim pomenirea voastră cea sărbătorească, prea mare Calistrat, împreună cu cei ce au pătimit cu tine, ca să împace turma şi poporul Său, căci El este Întărirea credincioşilor.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Toată osteneala voastră, săvârşind astăzi Biserica, sfinţilor, vă laudă în taină pe voi, ca pe cei ce aţi pătimit pentru dânsa, dumnezeieştilor mucenici, bunilor biruitori prea înţelepţi.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca o stea foarte mare ai strălucit în lume, întinzând razele nevoinţelor şi ale minunilor tale, luminând pe toţi cei ce cântă: Bucură-te, Sfinte Calistrat, lauda mucenicilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Lămurindu-te ca aurul de focul chinurilor, te-ai arătat închipuire patimilor lui Hristos şi acum te-ai pus bine în comorile cele dumnezeieşti, mărite, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Topindu-te de chinuri, te-ai arătat sabie cerească, prea fericite, tăind cetele demonilor celor nevăzuţi, Sfinte mucenice Calistrat şi cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tare luptător te-ai arătat împotriva necredinţei, Sfinte mucenice Calistrat, cu puterea Treimii; cu ale cărei străluciri luminându-te, acum cânţi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuget neclintit, iubind pe Hristos, Sfinte mucenice Ghimnasie, te-ai jertfit împreună cu toţi râvnitorii tăi, cu mulţumire cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă pe Cel Întrupat din tine mai presus de gând şi de cuvânt, Ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, ca să ne mântuim noi, cei ce cu dragoste te cinstim pe tine şi cu un glas cântăm: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezrădăcinând spinii înşelăciunii, mucenice, te-ai arătat pom prea frumos al Raiului, aducând prin dumnezeiescul dar, roadele dreptei credinţe.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Privind la nădejdiile cele viitoare, cu îndrăzneală ai năvălit către lupte şi biruind, după lege ai fost încununat, Sfinte Calistrat.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Biserica ta câştigând-o casă de vindecare, cei ce cu dreaptă credinţă năzuiesc la dânsa şi se izbăvesc de cele rele, te laudă cu credinţă, mărite mucenice Ghimnasie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca una care eşti mai presus decât toate făpturile, de Dumnezeu dăruită Fecioară, fereşte cugetul meu nevătămat de smintelile înşelătorului, prea curată.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul fiind şi văpaia călcând-o, au săltat: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămăduiri izvorăşte sicriul moaştelor tale tuturor celor ce au trebuinţă, mucenice Calistrat; căci cu adevărat încetează patimile cele ce anevoie se vindecă şi goneşte întunericul duhurilor celor necurate, cu lucrarea, cu puterea şi cu darul Dumnezeiescului Duh.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi, mucenici ai lui Hristos, ca un lanţ de Dumnezeu împletit, ţinându-vă unul de altul cu darul, alergând către înălţime şi sfinţind pământul cu vărsarea sângelui. Pentru aceea, veselindu-ne, cu credinţă prăznuim pomenirea voastră.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunună neveştejită şi mărire veşnică, bucurie şi veselie care nu are sfârşit şi Împărăţia Cerurilor ai primit cu cei ce împreună cu tine s-au nevoit, Sfinte Calistrat, de Dumnezeu înţelepţite; cu care împreună adu-ţi aminte de noi, către Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiasca pomenire a înţeleptului mucenic Calistrat şi a Sfântului Ghimnasie şi a nevoitorilor celor împreună cu dânşii astăzi, strălucind mai luminat decât soarele, luminează toate marginile cu razele sale. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, izbăveşte-ne pe noi de osândă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu glasul Arhanghelului Gavriil cu veselie grăim către tine: Bucură-te, bucuria credincioşilor! Bucură-te, sfeşnicul cel de aur şi masă, munte şi uşă înţelegătoare! Bucură-te, căruţă dumnezeiască a Împăratului Hristos! Bucură-te, dezlegarea blestemului, Ceea ce eşti Preabinecuvântată.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoarea de Dumnezeu credincioşii o mărim.

Sedelna, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Să lăudăm chinurile mucenicului Calistrat, o, credincioşilor; să prea mărim ostenelile Sfântului Ghimnasie; şi împreună să fericim cu osârdie pe cei ce cu dragoste vitejeşte s-au nevoit şi să grăim către dânşii: ostaşi ai dreptei credinţe, cereţi să se dăruiască nouă pace şi mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Viforul patimilor mă tulbură, prea curată şi mă îneacă şi nu încetează aducându-mi povară de supărări. Ci, tu mă miluieşte, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti bună şi mă scapă de primejdii, căci ai şi voie şi putere, ca ceea ce eşti Maică a Dumnezeului tuturor.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Văzând că ai fost pironit pe Cruce, îndelung Răbdătorule şi cu suliţa ai fost împuns în coasta Ta cea prea curată, Îngăduitorule Hristoase şi mult Îndurate, Ceea ce, fără patimă, în chip de negrăit Te-a născut cu Trup, se tânguia şi plângea. Dar lăuda Dumnezeiasca şi multa şi nemărginita Ta pogorâre.

***

Văzând zavistnicul vrăjmaş turma cea aleasă a lui Hristos din zi în zi înmulţindu-se, s-a sculat asupra ei cu mare mânie, vrând ca pe toate oile cele cuvântătoare să le răpească şi să le piardă. Având ca unelte la acest lucru pe cei mai împietriţi şi fără de omenie care s-ar putea numi mai bine fiare iar nu oameni: pe Diocleţian (284-305) şi Maximian (286-305), împăraţi păgâni ai Romei, pe aceştia i-a pornit ca pe nişte lupi răpitori asupra turmei lui Hristos şi printr-înşii cu răzbunare şi cu nemilostivire au împuţinat-o. Pentru că, atâta mânie le-a revărsat în inimă asupra creştinilor, încât lăsând toate celelalte griji ale împărăţiei, şi-au îndreptat vederile lor spre aceasta cu toate puterile ca să piardă cu desăvârşire pe toţi creştinii. Crezând că acel gând şi lucru al lor este cel mai cinstit şi mai de căpetenie decât toate celelalte lucrări mari ale împărăţiei şi decât cele slăvite biruinţi şi dănţuiri asupra vrăjmaşilor lor, pentru aceea şi chinuitorii, conglăsuind în răutate, au trimis pe la toate marginile împărăţiei lor, ca de pretutindeni să silească pe creştini la jertfe idoleşti, iar pe cei ce nu se vor supune să-i muncească, să-i ucidă, şi cu felurite morţi să-i piardă.

Aşa făcându-se acestea, mulţi din cei credincioşi şi osârduitori iubitori de Hristos s-au împodobit cu cununa mucenicească, iar alţii de la Biserica luptătoare au trecut la cea triumfătoare, cântând cântare de biruinţă asupra vrăjmaşilor. Între mulţi alţii, unul ca acesta s-a arătat viteazul ostaş al lui Hristos, Calistrat, care a mers pe calea cea frumoasă a muceniciei, însă nu singur, ci cu mulţi alţii, şi călcând pe vrăjmaşul, a stat înaintea biruitorului lumii Hristos, purtând şi arătând ranele cele ce le-au luat pentru Dânsul, şi luând plata nevoinţei sale.

Locul naşterii fericitului Calistrat, al acestui pătimitor al lui Hristos, era Cartagina din Africa, de unde l-au luat la slujba ostăşească, aşezându-l în tabăra voievodului Persentin, în care strălucea cu mărire numai el singur, ca o stea într-o noapte neluminată de lună, pentru că toţi ostaşii cei împreună cu el erau împâclaţi cu întunericul idoleştii nedumnezeiri şi numai el strălucea ca lumina Sfintei credinţe, la care îl învăţase tatăl său care era creştin.

Tatăl lui învăţase de la moşul lui, cel cu numele Neocor, care în vremea patimilor celor de voie ale Domnului nostru Iisus Hristos se aflase în Ierusalim, pe vremea lui Ponţiu Pilat, slujind în oaste şi, după ce văzuse toate minunile cele ce s-au făcut

la moartea şi la învierea Domnului, a crezut în Dânsul. Şi botezându-se de către apostoli, s-a întors la casa sa, ducând mărgăritarul cel de mult preţ al credinţei celei în Hristos, prin care pe fiul său, adică pe tatăl lui Calistrat, şi pe toţi casnicii săi i-a îmbogăţit, spunându-le lor toate cele despre Iisus Hristos, pe care singur cu ochii săi le-a văzut, şi pe cele ce le-a auzit de la apostoli.

Aceeaşi duhovnicească şi nefurată bogăţie a credinţei moştenind şi Sfântul Calistrat după moşul şi după tatăl său, îmbogăţea cu ea pe acei care putea, învăţându-i în taină cunoştinţa adevărului, şi întorcând la Dumnezeu suflete omeneşti. Din pricina aceea se sminteau ostaşii cei ce erau împreună, şi îl pândeau cu de-adinsul, ca să poată şti de dânsul dacă este creştin cu adevărat sau nu.

Deci, dar, fiind el cu voievodul taberii sale în Roma, s-a făcut cunoscută creştineasca lui dreaptă credinţă în acest fel: Avea obicei, fericitul, ca în toate nopţile să se scoale la rugăciune şi să se roage din destul în taină. Şi odată când, după obiceiul său, sculându-se se ruga, a simţit nişte ostaşi care se odihneau aproape de el. Aceştia, auzindu-l pe el că cheamă adeseori numele lui Iisus Hristos, au cunoscut bine că este cu adevărat creştin. Şi, căutând vreme potrivită, au spus voievodului Persentin cele ce auziseră.

Iar voievodul chemând îndată pe Calistrat, l-a întrebat zicând: *"Oare sunt adevărate Calistrate, cele spuse despre tine de tovarăşii tăi?"*

Iar el a răspuns: "Nu ştiu ce or fi spus despre mine, pentru că ştiu că nu le-am făcut nici un rău".
Apoi Persentin a poruncit ostaşilor să-i zică lui pe faţă, iar ostaşii au zis voievodului: "Numai să-i porunceşti stăpâne să jertfească idolilor şi îndată vei afla cine este, care este gândul lui şi ce credinţă are".

Deci, a poruncit voievodul lui Calistrat ca să aducă jertfă idolilor şi să se închine lor.

Iar Sfântul Calistrat a răspuns: ***"Nu am învăţat ca să aduc jertfă la mulţi dumnezei, ci unuia Dumnezeu, Cel adevărat şi viu, care pe toate dintru nefiinţă le-a adus, şi pe om din pământ l-a zidit. Iar pe dumnezeii cei cinstiţi de voi, pe care mâinile omeneşti i-au făcut, îi numesc nu dumnezei, ci idoli, precum m-am învăţat din Sfânta Scriptură, care zice: "Toţi dumnezeii păgânilor sunt idoli, şi idolii păgânilor, argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti".***

Din aceeaşi Scriptură am învăţat a cunoaşte pe Dumnezeul cel ce petrece în ceruri şi Aceluia îi aduc jertfă de laudă şi "a da Celui prea Înalt făgăduinţele" (Psalm 49, 15). Deci, oare, pentru aceasta mă clevetesc aceştia pe mine, că cinstesc pe unul adevăratul Dumnezeu, iar nu pe dumnezei mincinoşi? S-ar fi căzut lor să mă clevetească, de m-ar fi ştiut că nu slujesc bine în rândurile ostaşilor, sunt fricos sau că fug de faţa vrăjmaşului. De ar fi fost aşa, apoi puteau să grăiască împotriva mea înaintea ta, voievodule, şi ţie ţi se cădea să asculţi nişte clevetiri ca acestea. Dar, în nici unul din aceste cazuri neştiindu-mă vinovat, pentru ce asculţi pe clevetitori? Şi la judecată mă aduci pe mine, numai pentru această singură vină, că dogmele mele nu se aseamănă cu ale voastre?"

La aceste cuvinte voievodul a răspuns cu mânie, zicând: *"Nu este acum vreme de vorbă cea mult ritoricească, ci vreme de munci grele şi pedepsiri cumplite, pe care degrab le vei lua, de nu te vei supune mie şi de nu vei jertfi idolilor, cărora şi împăratul însuşi se închină. Au doar nu mă ştii pe mine că sunt aspru, putând şi mai înainte de munci a-i înfricoşa pe toţi numai cu căutătura şi cu glasul?"*

Iar Sfântul Calistrat a răspuns: ***"Mânia ta şi scrâşnirea dinţilor tăi măcar deşi aduc frică, însă este vremelnică, dar cu mult mai groaznică este frica şi scrâşnirea dinţilor cea veşnică, în care a cădea mă tem foarte şi numai singură pomenirea ei mă înfricoşează foarte".***

Iar voievodul, neputând să-şi ţină mânia sa, a poruncit ca întinzând pe sfântul să-l bată.

Şi bătându-l mult, nimic de nerăbdare n-a arătat şi grăia către Dumnezeu zicând: ***"Juratu-m-am şi m-am hotărât să păzesc judecăţile dreptăţii Tale" (Psalm 118, 106). Şi iarăşi: "Smeritu-m-am până în sfârşit Doamne, viază-mă după cuvântul tău şi nu mă lăsa ca să fiu de batjocură pierzătorului om, şi mă întăreşte, o, Doamne, a suferi aceste munci, dă putere smeritului şi neputinciosului meu trup şi fă duh mai bărbătesc întru mine".***

Iar văzând chinuitorul sângele lui curgând din rane ca pârâul, a poruncit să-l slăbească din munci şi i-a zis lui: *"Acestea sunt începuturile răsplătirilor tale pentru neascultarea ta, Calistrate! Te sfătuiesc deci, bine să faci ceea ce ţi-am zis şi să scapi de cele mai mari munci care te aşteaptă căci mă jur pe zei că de nu te vei supune poruncii împăratului, apoi mâinile chinuitorilor vor zdrobi în bucăţi trupul tău, şi sângele tău îl vor linge câinii, iar carnea ta o vor mânca leii; cu aşa amară moarte vei pieri".*

Iar viteazul Calistrat a răspuns: ***"Nădăjduiesc în Dumnezeul cel tare, în Dumnezeul cel viu, că Acela mă va izbăvi din gurile leilor şi va scoate din mâna câinilor sufletul meu, care numai singur, în toată oştimea aceasta, cunoaşte pe Dumnezeul cel adevărat spre care nădăjduiesc, că nu numai sufletul meu, ci multe suflete de aici le va lua la Sine, dându-le lor cunoştinţa prea Sfântului Său nume".***

După aceste cuvinte, mâniindu-se mai mult voievodul, a poruncit să aştearnă pe pământ hârburi ascuţite, şi întinzând gol pe ele pe Sfântul Calistrat, să-l târască mult, adăugind durere peste durere rănitului său trup. Iar după ce sfântul le-a răbdat pe acelea, a poruncit chinuitorului, că punând o pâlnie în gâtlejul lui, să toarne apa ca într-un burduf.

După ce s-a făcut şi aceasta, a zis chinuitorul: *"De nu vei jertfi idolilor, Calistrate, îndată te voi arunca în mare, căci mă tem ca să amăgeşti şi pe alţi ostaşi, dacă nu te voi pierde degrab".*

Răspuns-a mucenicul: ***"O, prea nelegiuitule! Tu te îngrijeşti păzind turma cea care este înaintea diavolului, tatăl tău, ca să nu se împuţineze, iar eu nădăjduiesc spre Dumnezeu, că o voi câştiga pe ea Hristosului meu şi o voi întări în adevărata credinţă şi în mijlocul cetăţii acesteia îi voi zidi lui Biserică".***

Iar voievodul, aprinzându-se de iuţime foarte tare, a zis: *"Necuratule şi ticălosule, moartea este acum deasupra capului tău, iar tu Biserică mai gândeşti a zidi şi a-i aduce pe mulţi la Dumnezeul tău?!"*
Aceasta zicând, îndată a poruncit să aducă un sac de piele, în care băgând pe sfântul mucenic, l-a aruncat în adâncul mării, iar el sta pe mal, vrând să vadă înecarea lui.

Sacul acela în care era Sfântul Calistrat, ca Iona în pântecele chitului, după dumnezeiasca voie s-a lovit prin repeziciunea apei de o piatră ascuţită, care se întâmplase a fi în mare, şi s-a spart. Iar pe Sfântul Calistrat, luându-l doi delfini pe spatele lor, îl purtau pe deasupra apei, până ce, scoţându-l, l-au lăsat la mal cu blândeţe. Iar sfântul cânta cu veselie: "Venit-am din adâncurile mării, şi nu m-a înecat viforul apei, nici nu m-am ostenit strigând, când m-am rugat către Tine Doamne, că degrab ai auzit rugăciunea mea, şi din legăturile cele nedezlegate şi din adâncul cel mai de jos m-ai scos cu minune şi mai presus de nădejde ai rupt sacul meu, şi m-ai încins cu veselie" (Psalm 68, 3...).

Aşa cântând sfântul cu glas de bucurie, se mira mulţimea ostaşilor, şi alergând la dânsul, au căzut la picioarele lui, rugându-l ca să-i scoată şi pe ei din înşelăciunea cea idolească, şi să-i ducă la Hristos Dumnezeul său. Şi era numărul lor patruzeci şi nouă, care ziceau: "Iată, am cunoscut că Dumnezeul tău este Mare şi Adevărat, care din adâncul mării te-a izbăvit pe tine".

Iar fericitul mucenic a zis: "Domnul meu Iisus Hristos nu izgoneşte pe cei ce vin la Dânsul, pentru că zice: "Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi" (Matei 11, 28). Acestea grăindu-le, şi-a întins spre cer mâinile sale, şi ridicându-şi ochii se rugă: "Doamne, Cela ce în ceruri locuieşti, şi spre cei smeriţi priveşti, caută spre turma ta această mică şi păzeşte-o pe ea de tot răul, fereşte-o nevătămată de fiara aceasta văzută, de Persentin chinuitorul şi de nevăzutul diavol, căci tu Însuti eşti slăvit în veci".

Iar voievodul, văzând ceea ce se făcuse, s-a mirat şi a zis: *"Mă jur pe luminatul soare, că este plin omul acela de mari farmece, căci a ieşit şi din mare, şi precum a făgăduit, a amăgit pe ostaşii mei cu vrăjile lui".*

Apoi către sfântul a zis: *"Eu voi strica farmecele tale degrab, Calistrate, şi vei şti atunci cine este Persentin, slujitorul marilor zei, şi cine este Cel Răstignit pe Care-L cinsteşti, şi spre Care în zadar nădăjduieşti".*

Apoi a şezut la judecată, şi a poruncit ca pe toţi ostaşii cei ce crezuseră să-i bată tare, sfărâmându-le încheieturile.

Iar ei, bătuţi fiind, cum ar spune cu o singură gură toţi ziceau: "Doamne Iisuse Hristoase! Fii ajutător robilor Tăi, şi ne dă nouă până în sfârşit răbdare, căci pentru Tine de voie pătimim, aşa am vrut. Şi să fie păzit de Tine şi învăţătorul nostru şi păstorul Calistrat, ca de la dânsul să ne învăţăm mai desăvârşit a Te cunoaşte pe Tine Unul Dumnezeu, căci acum ca oile cele pierdute suntem înaintea Ta, Doamne".

Iar după ce s-a alinat puţin mânia lui Persentin, a poruncit ca, încetând de a-i mai bate pe ei, să-i ducă în temniţă până ce se va gândi ce să facă cu dânşii. Căci îl cuprinsese nu puţină mâhnire, pentru că oastea de sub comanda lui se împuţinase cu cincizeci de ostaşi.

Aruncaţi fiind ei cu Sfântul Calistrat în temniţă, au învăţat de la dânsul desăvârşit cunoştinţa lui Dumnezeu. Pentru că sfântul le spunea, începând de la zidirea lumii, şi de călcarea de porunca a omului cea din Rai, până la întruparea

lui Hristos, şi până la patimile cele de voie şi la Înviere. Încă le-a spus lor de judecata viitoare, despre suflet, despre viaţa ce va să fie, despre răsplătirea dreptţilor, şi despre muncile păcătoşilor în iad. Şi toate tainele Sfintei credinţe spunându-le lor, i-a întărit spre muceniceasca nevoinţă.

Iar a doua zi, voievodul a şezut în divan la judecată, înconjurat de mulţime de oaste. Şi scoţând din temniţă pe Sfântul Calistrat cu cei împreună cu dânsul, a început a zice: *"Spune-mi mie, Calistrate, tu şi cei ce sunt cu tine, oare veţi aduce jertfă zeilor, ca din chinurile grele să vă mântuiţi? Sau mai stăruiţi încă la cea dintâi nesupunere a voastră?"*

Iar Sfântul Calistrat a zis: ***"Eu pentru mine răspund că nu mă voi depărta de Domnul meu până la moarte; iar aceştia singuri pentru dânşii să spună, întreabă-i pe ei, şi vei auzi ce-ţi vor zice ţie".***

Apoi voievodul a zis către dânşii: *"Voi înşelaţilor, ce ziceţi?"*

Iar ei au răspuns: "Suntem creştini, mărturisim pe unul Dumnezeu care a zidit cerul şi pământul şi credem într-însul, şi într-Unul născut Fiul Lui, în Domnul nostru Iisus Hristos, şi în Sfântul Duh, precum ne-a învăţat pe noi bunul nostru învăţător Calistrat".

Acestea cu un glas zicându-le sfinţii, voievodul a poruncit să-i bată tare pe ei, pe rând, pe câte unul. Apoi, legându-le mâinile şi picioarele, a poruncit să-i arunce într-un iezer ce era acolo aproape, şi când era să-i arunce, se ruga sfântul lui Dumnezeu, zicând: ***"Doamne, Cela ce întru cei de sus locuieşti şi spre cei smeriţi priveşti, întoarce-Ţi ochii Tăi cei milostivi spre această mică turmă a Ta, şi binevoieşte ca într-acele ape să se spele ea cu scăldătoarea naşterii de a doua şi prin primirea de fii, odată cu venirea Sfântului Tău Duh, toată spurcăciunea omului cel vechi spălând-o, să fie părtaşi ai moştenirii celor ce din veac bine ţi-au plăcut Ţie!".***

Deci, legaţi fiind ei şi aruncaţi în apă, îndată s-au dezlegat legăturile lor, şi stăteau în apă cu feţe luminoase, bucurându-se de botezul lor. Şi s-a văzut o cunună foarte frumoasă de sus pogorându-se, şi un glas s-a auzit zicând: ***"Îndrăzneşte, Calistrate, cu turma ta, şi vino cu dânşii să te odihneşti în locaşurile veşnice".*** Şi odată cu glasul, s-a făcut cutremur mare de pământ; iar aflându-se acolo aproape, un idol al oarecăruia spurcat zeu păgânesc a căzut de cutremur, şi ca praful s-a risipit. Acest lucru văzându-l alţi ostaşi, o sută treizeci şi cinci, şi din cer auzind glasul cel ce venise spre Calistrat, au crezut în Domnul nostru.

Însă nimic nu le-a zis lor voievodul, temându-se de gâlceava şi de tulburarea cea din tabără, fără numai pe cei dintâi patruzeci şi nouă cu Sfântul Calistrat, a poruncit ca iar să-i arunce în temniţă, între care aflându-se Sfântul Calistrat, a zis către dânşii: ***"Iată fraţilor, cu darul lui Hristos v-aţi învrednicit Sfântului botez, pentru care se cuvine cu vrednicie a mulţumi lui Dumnezeu. Deci, să ne sculăm şi să ne rugăm Lui".***

Şi sculându-se toţi, şi înălţându-şi mâinile cu ochii spre cer, făceau rugăciune cu Calistrat, zicând: "Doamne Dumnezeule, Cel ce voieşti ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, Cel ce ai scos această turmă a Ta din gurile leilor şi ai chemat-o la mântuirea cea veşnică, învredniceşte-ne pe noi ca în Sfânta credinţă să ne sfârşim, prin care credem în Tine, Dumnezeul nostru, şi ne dă nouă ca la Tine să venim fără de prihană şi curaţi, să ne arătăm sfintei feţii Tale şi să ne închinăm Ţie, Celui binecuvântat în veci".

Şi se rugau Sfântul Calistrat şi toţi sfinţii mucenici cu stăruinţă. Iar după ce s-a înnoptat, au intrat în temniţă, după porunca chinuitorului. Şi alţi ostaşi din tabără, cu săbiile scoase, i-au tăiat pe toţi în bucăţi.

Aşa, Sfântul Calistrat şi cei împreună cu dânsul mucenici s-au nevoit bine, suferind cu statornicie până la sânge pentru Domnul lor. Iar sfintele lor moaşte s-au adunat şi au fost îngropate cu cinste de acei o sută şi treizeci de ostaşi care au crezut în Hristos.

Tot de către aceştia s-a zidit mai pe urmă şi Biserica deasupra sfintelor lor moaşte şi s-a împlinit cuvântul cel mai înainte zis al Sfântului Calistrat, pe care către Persentin l-a grăit: "În mijlocul cetăţii acesteia voi zidi Biserică", care măcar deşi nu în viaţă, s-a zidit după mucenicească lui moarte şi se proslăveşte într-însa numele Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia şi de la noi să-I fie slavă, în vecii vecilor. Amin.

(Istorisire după Sfântul Simeon Metafrast)

(Extras din Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul)